

JAK URATOWAĆ KOMUŚ ŻYCIE?

JANUSZ POPIS

SCENARIUSZ LEKCJI

Program nauczania edukacji dla bezpieczeństwa dla szkoły podstawowej

opracowany w ramach projektu

„Tworzenie programów nauczania oraz scenariuszy lekcji i zajęć wchodzących w skład zestawów narzędzi edukacyjnych wspierających proces kształcenia ogólnego w zakresie kompetencji kluczowych uczniów niezbędnych do poruszania się na rynku pracy”

dofinansowanego ze środków Funduszy Europejskich w ramach
Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, 2.10 Wysoka jakość systemu oświaty.

WARSZAWA 2019

Redakcja merytoryczna – Anna Kasperska-Gochna
Recenzja merytoryczna – Katarzyna Witkowska
Arkadiusz Wójcik
Katarzyna Szczepkowska-Szczęśniak
dr Beata Rola

Redakcja językowa i korekta – Editio

Projekt graficzny i projekt okładki – Editio

Skład i redakcja techniczna – Editio

Warszawa 2019
Ośrodek Rozwoju Edukacji
Aleje Ujazdowskie 28
00-478 Warszawa
www.ore.edu.pl

Publikacja jest rozpowszechniana na zasadach wolnej licencji Creative Commons – Użycie niekomercyjne 4.0 Polska (CC-BY-NC).
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.pl>

Temat lekcji:

Jak uratować komuś życie?

Etap edukacyjny/Czas trwania:

szkoła podstawowa/45 minut

Cel ogólny:

Poszerzanie wiedzy na temat bezpieczeństwa.

Wyrobienie umiejętności prawidłowego reagowania na zdarzenia, stosowania zasad prawidłowego wzywania pomocy.

Cele operacyjne

Uczeń:

- definiuje pojęcie wypadku,
- zna numery telefonów alarmowych,
- wymienia środki ostrożności jakie należy zachować, udzielając pomocy poszkodowanym w wypadku,
- przeprowadza rozmowę telefoniczną – zgłasza zdarzenie służbom ratunkowym,
- wylicza przedmioty i środki w jakie powinna być wyposażona samochodowa i turystyczna apteczka pierwszej pomocy,
- podaje przykłady aplikacji ratujących życie,
- uzasadnia, jaką rolę odgrywa profesjonalizm w udzielaniu pomocy poszkodowanym w wypadku,
- współpracuje w parze, grupie,
- posługuje się nowoczesną technologią informacyjno-komunikacyjną.

Metody/Techniki/Formy pracy:

dyskusja problemowa, zajęć praktycznych, norm i instrukcji, zbiorowa, grupowa, w parach, indywidualna

Środki dydaktyczne:

dowolny film z nagraniem wypadku drogowego – potrącenie rowerzysty przez samochód osobowy, apteczki: domowa, samochodowa, turystyczna, instrukcje do pracy w grupach

Zastosowanie narzędzi ICT:

tablica interaktywna z dostępem do internetu, telefony komórkowe, komputery

Opis przebiegu zajęć:

1. Uczniowie słuchają odgłosów wypadku drogowego (z filmu, bez obrazu lub mają zawiązane oczy albo siedzą tyłem do tablicy) – opowiadają, co „widzieli”.

2. Wypowiadają się na temat zdarzeń, których byli świadkami, prezentują posiadaną wiedzę – wspólnie ustalają temat lekcji.
3. Nauczyciel wykorzystując tablicę interaktywną, pokazuje uczniom film – wypadek drogowy potrącenie rowerzysty przez samochód osobowy – wspólnie analizują zdarzenie ze szczególnym zwróceniem uwagi na to, jak zachowali się świadkowie zdarzenia.
4. Podział na grupy – losowo. Każda grupa ma przygotować film instruktażowy kończący wykonanie zadania.
5. Praca w grupach:
 - Jestem świadkiem zdarzenia – rola umiejętnego zawiadomienia służb ratunkowych – uczniowie ćwiczą profesjonalne zawiadomienie odpowiedniej służby ratunkowej.
 - Jestem świadkiem zdarzenia – rola zachowania bezpieczeństwa w miejscu zdarzenia – uczniowie ćwiczą ocenę sytuacji pod kątem własnego bezpieczeństwa, korzystając z książek, określają środki ochrony osobistej.
 - Jestem świadkiem zdarzenia – rola apteczki pierwszej pomocy – uczniowie ćwiczą uzupełnianie w podstawowe wyposażenie apteczki samochodowej i turystycznej.
 - Jestem świadkiem zdarzenia – rola aplikacji ratujących życie – uczniowie wyszukują w internecie aplikacje ratujące życie – z uwzględnieniem aplikacji obcojęzycznych.
6. Prezentacja nagranych filmów:
Uczniowie telefonami komórkowymi nagrali ćwiczenia swoich kolegów, przygotowując filmy instruktażowe, które zostaną wykorzystane na kolejnych lekcjach:
 - Jak profesjonalnie wezwać służby ratunkowe do wypadku?
 - Jak należy zabezpieczyć swoje zdrowie – udzielając pomocy poszkodowanym w wypadku?
 - Jak powinna być zaopatrzona apteczka pierwszej pomocy?
 - Jakie aplikacje mogą pomóc w ratowaniu życia?
7. Ewaluacja:
Uczniowie zaznaczają kolorem opanowane umiejętności przy kryteriach sukcesu (cele szczegółowe podane w języku ucznia – wklejone do zeszytu) (zielony – umiem, żółty – nie wszystko wykonuję poprawnie/muszę jeszcze poćwiczyć, czerwony – nie umiem/muszę ćwiczyć). Analiza posłuży nauczycielowi do zaplanowania dalszych ćwiczeń.

Komentarz metodyczny

Należy pamiętać, że nawet w najmniejszej klasie mogą uczyć się uczniowie o specjalnych potrzebach edukacyjnych – należy dostosować im formy i warunki pracy. Obszerne informacje na temat dostosowań zostały umieszczone

w rozdziałach „Warunki i sposoby realizacji kształcenia” i „Sposoby sprawdzania osiągnięć uczniów”.

Jeżeli wśród uczniów są uczniowie z autyzmem, zespołem Aspergera lub niepełnosprawnością intelektualną warto przygotować dla nich zadania w grupach, instrukcje słowne i obrazkowe (do wyboru), a uczniom niedowidzącym, instrukcje powiększoną czcionką, które ułatwią im wykonanie zadania. Uczniom niedosłyszącym należy przygotować słuchawki, aby mogli odpowiednio słyszeć prezentowane filmy.

W ewaluacji uczniowie konsekwentnie na każdej lekcji ćwicząc samoocenę, używają metody świateł drogowych – jednej z najprostszych i najbardziej wizualnych zarówno dla ucznia, jak i dla nauczyciela.

Niektórym taka samoocena może wydawać się nierzetelna – jednak badania udowadniają, że po pewnym czasie stosowania jej w takiej formie, uczniowie (niezależnie od etapu edukacyjnego) bardzo lubią ją ze względu na szybkość dokonywania i jej obrazowość. Dzięki niej łatwiej jest im utrwać materiał czy uczyć się do sprawdzianu. Z czasem nie widzą powodu, aby „oszukiwać”. Mają świadomość, że to jeden z najprostszych sposobów, który nie służy do ich wartościowania tylko ich rozwojowi – pomaga w nauce.

Ze względu na swoją prostotę i możliwość zastosowania prawie na każdych zajęciach jest to też sposób, który bardzo dobrze się sprawdza w klasie, do której uczęszczają uczniowie z różnymi niepełnosprawnościami, np. uczniowie autystyczni, z zespołem Aspergera, niepełnosprawnością intelektualną – wymagający prostych, zwięzłych i powtarzalnych komunikatów.